

Puolalainen nuotiolaulu

Meill' on metsässä nuotiopiiri, missä kuusten kuiske soi.
Kipunat kohti tähtiä kiirii, lähipuutkin punervoi.
Ja me muistain sankariaikaa, sadun tenhon tunnemme taikaa,
kun laulumme yön yli kiirii j akun hongat huminoi.

Tuli leiskuen nuolevi puuta, hämy verhoo metsän, maan.
Jutut kuulemme, huudot, ei muuta, sydän syttyy tuntemaan.
Ja me muistain...

Ja kun himmenee hiipuva hiillos ja kun lankee lauha yö,
viime laulussa harras soi kiitos, Pyhän Yrjön kutsuu työ.
Ja me muistain...

Tää ystävyys ei raukene / Auld Lang Syne

Tää ystävyys ei raukene, vaan kestää ainiaan.
On suuri silloin riemumme, kun jälleen kohdataan.
Tiet kauas voivat loitota, jää muistot sydämiin.
Siis vielä kiitos kaikesta ja terve näkemiin.

Should auld acquaintance be forgot and never brought to mind?
Should auld acquaintance be forgot and days of auld lang syne?
For auld lang syne, my dear, for auld lang syne,
we'll take a cup of kindness yet for auld lang syne.

And here's a hand, my trusty friend, and give a hand of thine.
We'll take a cup of kindness yet for auld lang syne.
For auld lang syne, my dear...

Leirilauluja

Sisällysluettelo

- 1 Ootko kulkenut sä sadepilven alla
- 1 Metrin pitkä makaroni
- 2 Tom Dooley
- 2 Nyt laulan tästä taipaleesta
- 3 Viimeinen mohikaani
- 3 Tiedätkö miksi leiriläinen oon
- 4 Terve mutsi, terve fatsi
- 5 Lohikäärme Puff
- 6 Mandoliinimies
- 6 Ajetaan me tandemilla
- 7 Uralin pihlaja
- 8 Käymme yhdessä ain'
- 9 Heili Karjalasta
- 10 Päivänsäde ja menninkäinen
- 11 Hepokatti
- 12 Meksikon pikajuna
- 14 Ihme ja kumma
- 15 Saku Sammakko
- 16 Känkkäränkkä
- 17 Huopikkaat
- 18 Holvikirkko
- 19 Viidestoista yö
- 20 Rafaelin enkeli
- 21 Marilyn
- 22 Sandy
- 23 Ei koskaan kannata vaikertaa
- 23 Välimeressä
- 24 Ilta pimenee
- 24 Iltanuotiolla
- 25 Leiri-illan rauha
- 25 Puolalainen nuotiolaulu
- 26 Tää ystävyys ei raukene
- 26 Auld Lang Syne

Leiri-illan rauha

Leiri-illan rauhan vain silloin ymmärtää,
kun on puuhat jääneet ja ilta hämärtää.
Kun taas leirijoukko on luokse nuotion
Tullut, silloin alkanut myös rauha on.

Liekit puuta nuollen nyt lämpöänsä suo.
Laulut hiljaa soivat ne illan rauhaa luo.
Levon päivän töistä voi tällöin saavuttaa.
Yö jo kohta koittaa, liekit uinahtaa.

Mutta vielä kerran soi laulu yhteinen,
laulu illan jo päättyy viimeinen, viimeinen.

Kohta unten mailla jo leiri vaeltaa,
Vieno iltasoitto jo kohta kajahtaa.
Illan rauhan tuntee, sen melkein koskettaa.
Hyvää yötä silloin voi jo toivottaa.
Hyvää yötä silloin voi jo toivottaa.

Ilta pimenee

Ilta pimenee, tulen liekkimme,
tietä valaisee, vaeltamaamme.

Jalanjälkineen tämä vanha tie,
maahan kaukaiseen, kaivattuhun vie.

Ristin vanhan luo, joka elämään,
sovituksen tuo Hänen veressään.

Ilta pimenee, tulenliekkimme,
tietä valaisee, vaeltamaamme.

Iltanuotiolla

Tänne polkumme johtaa, luokse iltanuotion.
sadun piirin ken kohtaa, tuntee metsän kaipion.
Tuli räiskyy nuotiossa, savu hiljaa leijailee
ja nyt illan tummetessa, metsä meille kuiskailee.

Hämy hiipii ja saapuu taikahetki leiriyön.
Sävel kiirii ja haipuu taakse jylhän korpivyön.
Tuli räiskyy nuotiossa...

Hetki kauneinkin päättyy, tuli sammuu, hiilttyy pois.
Retki nuoruuden säilyy, kuin se unta ollut ois.
Tuli räiskyy...

Ootko kulkenut sä sadepilven alla

Ootko kulkenut sä sadepilven alla,
veden virratessa pitkin vaatteitas?
Ootko lyhentänyt matkaas laulamalla,
onko laulu soinut eessäs, takanas?
Onko sulle tuttu ilo toveruuden,
jota vaikeudet yhä voimistaa?
Ootko yhteistyöstä saanut innon uuden,
joka sateessakin laulamaan sun saa?

Ootko seisonut sä yksin kesäyössä,
leirin vaipuessa hiljaa nukkumaan?
Ootko huomannut sä oudon onnentunteen,
siltoin valtaavan sun mieles kokonaan?
Ootko tuijottanut liekkiin nuotiolla,
nähty hiljalleen sen tuhkaan hiipuvan?
Ootko tuntenut sä uuden ajatuksen,
jostain syvyyksistä sieluus nousevan?

Metrin pitkä makaroni

Metrin pitkä makaroni, makaroni metrin pitkä.
Metrin pitkä makaroni, makaroni metrin pit – yks, kaks, kol

Ihmeen kaunis neitokainen...
Jäisen kylmä kokakola...
Metrin pitkä neitokainen...
Ihmeen kaunis kokakola...
Jäisen kylmä makaroni...
Metrin pitkä kokakola...
Ihmeen kaunis makaroni...
Jäisen kylmä neitokainen... neljä.

Tom Dooley

Itketkö nyt, Tom Dooley, kadutko jälkeen työs?
Näetkö puun, Tom Dooley, näetkö köyden myös?

Rinteellä jyrkän vuoren, keskellä pensaikon,
neidolta hengen nuoren veitseni vienyt on.
Itketkö nyt...

Aavisti Mister Grayson teon jo hirveimmän.
Taposta tässä seison: surmansa kun sai hän.
Itketkö nyt...

Surraanko miehen tähden kodissa kaivaten?
Hyvästi vain! Nyt lähdän muualle – huomaan sen!
Itketkö nyt...

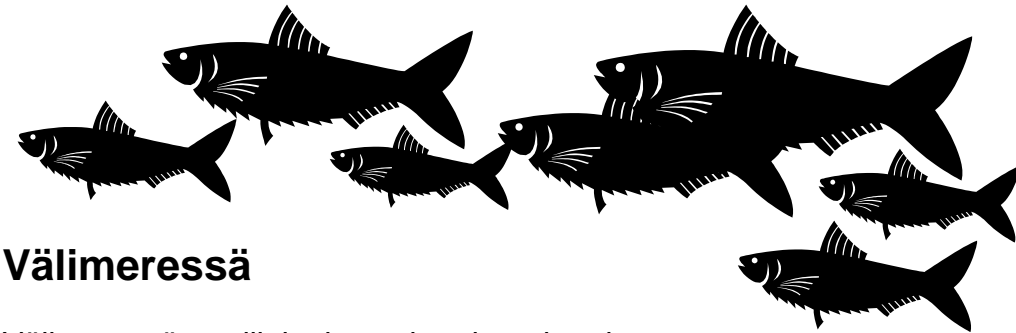
Nyt laulan tästä taipaleesta

Nyt laulan tästä taipaleesta, jok' on sun ja mun
sekä vaivoistamme korven kulkijain.
Lauluin sointukohon leiriin sekä Suomen lippuhun
yllä teltan, mi hyttyspaikka on.
Laulan vartiosta yllätyksineen,
laulan puurosta, mi pohjaan käynyt lie.
Laulu sinun tää ja minun on ja niiden, joiden tie
Baden-Powellin viitoittama lie.
Jos me teillä elon tään joskus eroon eksytään,
meillä reppu täynnä muistojamme on (kyllä on).
Terve teille, meitä on kumppaneita aivan täynnä tie,
joita ylä- ja alamäki vie (niin vie)

Ei koskaan kannata vaikertaa

Ei koskaan kannata vaikertaa, jos vastoin käydäkin voi.
Näin tuumii partiotyttönen, kun aina laulunsa soi:
Sä oothan partiotyttö, vai? Siis nurkumieli se mennä sai!
Ja vastamäissäkin kestät kai,
se vasta reilua on. (on-on)

Ja miksi nyrpeä oisitkaan, jos polku pitkäkin lie?
Kun tässä lauluksi pistät vaan, niin löytyy selkeä tie.
Sä oothan partiotyttö, vai...

Välimeressä

Välimeressä sardiinit uivat, abu abu, abu abu.
Mut sydämessäin uit sinä vain, abu abu, abu abu.

I Medelhavet sardiner simmar, abu abu, abu abu.
Men i mitt hjärta där simmar du, abu abu, abu abu.

In the Mediterranean sardines are swimming, abu abu, abu abu.
But in my heart there is only you, abu abu, abu abu.

In Mittelmeere Sardinen schwimmen, abu abu, abu abu.
In meinem Herzen da schwimmst nur Du, abu abu, abu abu.

In Välimerski sardinski simski, abuski buski, abuski buu.
Men i mit hjärtski, där simski duski, abuski buski, abuski buu.

Mä jengissä näyttelin kovaa jätkää,
muut jumaloi mua ja minun prätkää,
Muut jumaloi mua, mä sinua jumaloin.

(ja mä lauloin):

Marilyn, Marilyn, milloin riisut jumpperin?
Marilyn, Marilyn, tuon ajan (ajan, ajan) saanko koskaan takaisin?
Marilyn, Marilyn, milloin riisut jumpperin?
Marilyn, Marilyn, tuon ajan (ajan, ajan) saanko koskaan takaisin?

Marilyn, Marilyn, milloin palaat takaisin?
Marilyn, Marilyn, täällä ootan kanssa jumpperin!

(subiduu)

Sandy

Missä kaukana on länsi, joki rotkoon vie,
asui majassansa Sandy kuinka kauan lie.
Missä lumiraja alkaa, on Sandyn maa.
Siellä jossain ylimalkaan Sandy asustaa.

∴ Sinne metsäin taas sä myös aikonet,
siellä varmasti saa lumikengillä tallustaa. ∴∴

Pistä karhunlihaa pannuun pitkävirtiseen,
heitä sitä sitten naamaas rokonarpiseen.
Sieltä tarinaa on monta, joki rotkoon vie,
voi sitä onnetonta, jolta hukkuu tie.

∴∴ Sinne metsäin taa... ∴∴

Viimeinen mohikaani

Lännen kuu kultaa loi, lännen maa rauhaa soi,
tuli mies valkoinen, rautatien laittaen.

∴∴ Näin huusi viimeinen tuo mohikaani:
Villiä länttä enää ole ei. ”,”

Kirvehen sotaisen etsi mies punainen,
käskyn sai vaimoltaan: puita käy pilkkomaan!
∴∴ Näin huusi viimeinen... ∴∴

Vaimolleen raivoissaan läksi mies kotoaan,
muta taas haetaan lassoapä kaulassaan.
∴∴ Näin huusi viimeinen... ∴∴

Vannoin näin urho tuo: Mene en vaimon, luo,
paikan saan, kukaties, pian oon junamies.
∴∴ Näin huusi viimeinen... ∴∴

Tiedätkö miksi leiriläinen oon

Tiedätkö miksi leiriläinen oon,
telttani nostan nuoreen hongikkoon
Niin ihanaa elää on alla taivaan sinisimmän bum-bum-bum.
∴∴ Bumbidiaidi-bumbidiaidi-bumbidiaidi-bum-bum-bum-bum ∴∴

Retkeilyn, leikin, työn ja laulelun,
kanssani jakaa kumppanini mun.
Niin ihanaa...

Tunnen mä lämmön rantahietikon,
lintujen kuoron, nousun auringon.
Niin ihanaa...

Terve mutsi, terve fatsi

Terve mutsi, terve fatsi, täällä teidän ihmelapsi.
leirillämme saapi haista,
meit' on kaksikymmentkuusi samanlaista.

Vuoderivit tuvan täyttää, rahapussi tyhjää näyttää.
Jotta lisää saisi olla,
pokkapeli vei ne multa ullakolla.

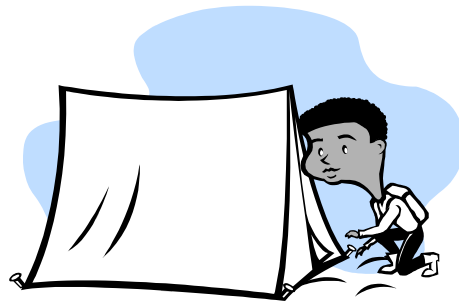
Tääll' on kivaa, sen mä takaan, enkä himaan tahdo lainkaan.
Mut unta en saa, kun mull' on fiilis,
että yläpetin skaiffa ei oo tiivis.

Hammaspari multa meni, iso kundi veti neniin.
Niinpä kasvot joskus muuttuu,
pahoin pelkään vain ett' mutsi siitä suuttuu.

Pomon kävi huono onni, häntä pukkas itse sonni,
kun hän piiskas pikku Heikin
kesken meidän hauskan metsäpaloleikin.

Skutsis liikkuu elukoita, tuvassamme muita koita.
Eilen paukku ja naama mustu,
rouvan istutukset on kuin juosten kustu.

Paras frendi päällä seisten,
nielaissut on linkkuveitsen.
Nyt en muuta sitt' enää tiedä,
kohta paukkuu taas
ja silloin meitä viedään.

Marilyn

Mä taivalsin läpi tuulen ja tuiskun,
nähdäkseni sun puuterihuiskun
Mä silmäni suljin ja sinut näin tytössä naapurin.

Olin nuori ja keuhkoissa kirveli Boston,
brylcreemikutreilla keikkui roston,
Sä olit mun nainen, nainen Marilyn.

Mä tuijottelin silloin vain sinun herkkupoveen
ja kuuta ulvoin illoin – langenneena loveen

(ja mä lauloin):
Marilyn, Marilyn, milloin riisut jumpperin?
Marilyn, Marilyn, tuon ajan (ajan, ajan) saanko koskaan takaisin?

Mä tulisesti sua kirjeillä lemmin,
vaikka MGM vastaili virallisemmin
Mua mitkään voimat silloin masentaneet ei.

Mä rahani tuhlasin sun joka leffaan,
ja unessa hampaat iskin sun peffaan,
Oli kaikkein pyhin sinun hurlumhei.

Ja kun sun nurinniskoin sai kirjailija Arttu,
mä seinältä sun kiskoin, sä olit pelkkä narttu

(ja mä lauloin)
Marilyn, Marilyn, milloin riisut jumpperin?
Marilyn, Marilyn, tuon ajan (ajan, ajan) saanko koskaan takaisin?

Sun kuvasi kanssa mä sänkyyn hiivin,
ja siitä Hollywoodiin aatosten siivin
Itseni uneen itkin ja uniin onanoin.

Rafaelin enkeli

Halki tuhannen savuisen salongin, neiti tanssii gasellin askelin.
Mulla yllä on harmaa jumpperi, sain sen jouluna vaimolta lahjaksi.
Tämä neonsade silmää kirvelee, diesel lemahtaa yö kun yskäisee.
Anna minulle armahduksesi, ole minulle Rafaelin enkeli.

Huorat kuiskivat porttikongeistaan, ujo poika ei sinne katsokaan.
Ne sirosti niskojaan niksauttaa, äiti neuvoi, että tuijottaa ei saa.
Kurkku kipeänä aamuun ankeaan,
kuka käski mennä alasti nukkumaan.
Anna minulle armahduksesi, ole minulle Rafaelin enkeli.

Lapset hinaavat kohmeisin sormin lippuja salkoihin,
kuka laittaisi niille edes kengät pieniin jalkoihin?
Viime yö veti routaan tämän maan ja se maa on käärmeitä
mustanaan.

Hermokaasuja olohuoneisiin, krokotiileja New Yorkin viemäriin.
Kuvia vielä kuvien jälkeenkäin, videotykillä suolaa haavoihin.
Kuka sanoi että askel painaa jo, olen kevyt kuin sudenkorento.
Anna minulle armahduksesi, ole minulle Rafaelin enkeli.

Uutispuuroa aamupöydässä, mies tarvitsee kunnon evästä.
Kumpi voittaa karhu vai leijona, kysyy minulta töissä johtaja.
Mikä minä olen sille vastaamaan, multa luvut jäi kesken aikanaan.
Anna minulle armahduksesi, ole minulle Rafaelin enkeli.

Lapset hinaavat kohmeisin sormin lippuja salkoihin,
kuka laittaisi niille edes kengät pieniin jalkoihin?
Viime yö veti routaan tämän maan ja se maa on käärmeitä
mustanaan.

Anna minulle armahduksesi, ole minulle Rafaelin enkeli (x6)

Lohikäärme Puff

Puff on lohikäärme niin iloinen,
nyt vaalenneet ja haalenneet
ovat vanhat suomut sen.
Paperista tehtiin Puff kai aikoinaan,
ja tuhat vuotta sitten Puff jo lähti
maailmaan.

Puff tuo lohikäärme niin iloinen
kai eksyi kerran kaupunkiin, oli sumu hirmuinen.
Puff ei lentää voinut, niin löysi sen
tuo pihan poika pikkuinen, joka myös on iloinen.

Hän vanhan lohikäärmeen korjas kumiliimallaan.
Langat laittoi paikoilleen ja sai sen nauramaan.
Ja ilmaan siitä noustiin, tie kulki seikkailuun,
kumpainenkin unohti jo aivan kaiken muun.

Prinsessat ja prinssit satulinnoistaan
nyt katselivat kummissaan kuka lentää matkallaan.
Laiva merirosvon myös kauhistui,
kun tulta syösten kidastaa sille Puff vain huusi: hui!

Näin lohikäärmeet lentää, mutta pojat varttuvat,
leikin aika loppuu, työhön pojat tarttuvat.
Vanhan lohikäärmeen joku saattaa unohtaa,
se aivan yksin rannalla vain poikaa odottaa.

Vaan Puff tuo lohikäärme on entinen.
on pudonneet ja kadonneet kaikki suuret suomut sen.
Puff nyt piilossansa sua odottaa,
jos löydät sen ja korjaat sen, joku jälleen lentää saa.

Mandoliinimies

Hei ystävä pyyhi kyyneleet, aivan turhaan niitä teet,
minä mandoliinin rinkan päällä saan kulkemaan.
Kyllä muistan sinutkin, kun osoitteesi siihen raaputin,
kun osoitteesi siihen raaputin.

On mandoliinimiehen matka tää, niin täynnä elämää,
että joskus unohtaa voi kuinka toinen odottaa,
sinut muistan kuitenkin, kun mandoliiniin nimes raaputin,
kun mandoliiniin nimes raaputin.

Aaa aaa aaa aaa maljan sulle jossain juon,
aaa aaa aaa aaa jotain jännää sulle tuon,
mä vuori-ilmaa pulloon laittaa voin, tietenkkin, taikka vettä Atlantin,
ne sulle tuon kun saavun takaisin,
ne sulle tuon kun saavun takaisin.

Hei kuuntele, vieras, laulun tää, kun viini lämmittää,
ja mandoliinin kanteen säkeet nää mä kirjoitin,
kohta tunnet sinäkin tuon tytön, jonka jätin jonnekin,
tuon tytön, jonka jätin jonnekin.

Aaa aaa aaa aaa...

Ajetaan me tandemilla

Minä tulin viidakosta, ojasta ja allikosta,
matalasta aitiosta, katsoit kuinka suuntaa hain.
Vaeltelin valtateitä, salkku täynnä seppeleitä.
Älä sylistäs mua heitä nyt kun seison jaloillain.
Ajetaan me tandemilla, melutaan ja syljeskellään
kotikylän tanhuvilla kysellään missä häät pidetään.

Viidestoista Yö

Silmissäni orpo katse lapsen eksyneen,
rakkautesi jäljet vihloo rintaa.
Käy pimeys päälle lailla pommikonelaivueen,
ja minä kun en koskaan kysy hintaa.

Viidestoista yö taas saapuu painajaisineen,
ja kaikki paitsi elämä on turhaa.
Aina oikein uskoa ei jaksa ihmiseen,
kun ihmiskunta tekee itsemurhaa.

Sun kanssa' katson maailmaa ja samaa unta nään,
kuin hullu huudan rakkauteni perään.
Sun kainaloosi käperryn ja jos sallit yöksi jään,
ja kun aamu on en tiedä missä herään.

Käy tuuli läpi pääni etelästä pohjoiseen
oon yksin ajatusten raunioilla.
Ikuisesti kolisevat sanat tyhjyyteen,
on jälleen tuskan hinta hartioilla.

Sun kanssa' katson...

Viidestoista yö se saapuu aina uudelleen,
taas huomaa kahden viikon unohtuneen.
Näin iholleni hiekkaa rannan autioituneen,
voi olla että vihdoin pääsen uneen.

Sun kanssa' katson...

Holvikirkko

Jo ilta tullut on, urut soi, kylä nukkuu,
vain vanhan holvikirkon muurit kuulee musiikin.
Soi parvelta nyt Bach, kaaret varjoihin hukkuu,
on urkurina poika holvikirkon kanttorin.

Kun tienoon valot kaikki jo silmänsä sulkee,
hän pyhäpuvussansa hiipii kirkkoon hiljaiseen.
Ja yöhön kesäiseen fuuga kauniina kulkee.
Hän kanttoriksi aikoo, vaikka soittaa itselleen.

Jos kerran, hän toisillekin soittaa näin saa,
se unta on vielä, mutta innostavaa.
Kun kerran urut soivat, ja kellot huminoivat,
ne kertoa sen voivat, mitä toivoi hän.

Taas sunnuntaina saa isä kanttorivuoron,
on häät ja pauhu mahtava nyt kaikkialle soi.
Tuo poika toiveissaan kuulee laulavan kuoron
ja soinnut, jotka taivaankaareen asti nousta voi.

Hän vielä nuori on, mutta oottaa jo aikaa,
kun kaikkialta kansa saapuu häntä kuulemaan.
Voi kuinka kunniaa vanhat holvit nuo kaikaa.
Hän toivoo, että kauniina soi fuuga ainiaan.

Jos kerran, hän toisillekin soittaa näin saa...

Taas sunnuntaina saa isä kanttorivuoron...

Olen käynyt Tiibetissä Moskovassa, Rööperissä.
Mietiskelin aina missä syy on etten jäädä voi.
Pipo päässä pakkasella kotiin kelpaa hoiperrella,
kesäoitä kuulostella perkeleet kun puissa soi.
;:Ajetaan me... ;:;

Olen myynyt nostureita, kaupitellut kaakeleita,
matkustellut mantereita, kunnes mielein kirkastui.
Kylähullu maailmalta kotiin suksi palmun alta,
yhä näytit kauneimmalta, jälleen tälleen rakastuin.
;: Ajetaan me... ;:;

Uralin pihlaja

Illan tuuli soittaa jo latvaa pihlajan.
Kaupungista kuulen mä valssin niin kaihoisan.
Pihlajasta se kertoo, on tuttu tarina sen.
Muistan Uralin rinteiltä valkolatvuksen.

Niin kuin seppelepäinen vain nuori morsian on,
kukkii pihlajahuntu tuo alla auringon.

Kauas tuonne jääneen mä tiedän pihlajan.
Kauas kulki tieni, jäi hän, jota rakastan.
Syksyn punaiset marjat, kuin kyynel pihlajan on.
Itkin pihlajan lailla, on sydän onneton.

Niin kuin seppelepäinen...

Kenties vielä kerran soi tuuli lauhemmin,
kaupunkien pauhu jää taakse viimeinkin.
Missä pihlaja kukkii taas armaan nähdä mä saan.
Luonto puhkeaa kukkaansa jälleen kauneimpaan.

Silloin seppelepäinen...

Käymme yhdessä ain'

Muistathan, kuinka niin, silloin kun me kohdattiin;
aina toistemme seurassa olla luvattiin.
Tunsin sen, enää en yksin voi vaeltaa,
yhteinen onni kun odottaa.

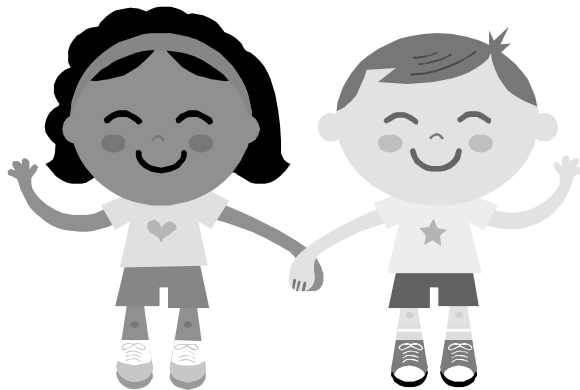
Käymme yhdessä ain, käymme aina rinnakkain,
vaikka esteitä on joskus tiellä kohtalon.
Voimme kaikki ne voittaa, kun kuljemme vain
tiemme yhdessä ain rinnakkain.

Huominen, rakkahin, meidät vie luon alttarin.
Valat nuo, jotka vannoimme saavat sinetin.
Kun sä polvistut viereeni tunnemme sen:
onni meidän nyt on ikuinen.

Käymme yhdessä ain' ...

Varmaan ymmärrät sen kun on mennyt huominen;
polku johtava on eteen vastoinkäymisten.
Ethän pelkää kun yhdessä kuljemme näin;
kätes voit ojentaa, ystävään.

Käymme yhdessä
ain' ...

Huopikkaat

Ystävään mua odottaa joka ilta portilla.
Mutt' niin paukkuu pakkaset, ettei riitä sukkaset.
Kohta kullan luo käy tie, missä huopikkaani lie?
Ooo ooo, täytyy löytää huopikkaat.

∴: Huopikkaat, huopikkaat, äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne. Terve vaan, mua ootetaan. ∴:

Talvella kun rakastaa, vanhukset näin varoittaa:
"Jäätty sulta sydämes, lämmitä ei rakkautes!"
Tuostapa mä huoli en, huopikkaani vuorailen.
Ooo ooo, Täytyy löytää huopikkaat.

∴: Huopikkaat, huopikkaat, äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne. Terve vaan, mua ootetaan. ∴:

Vanhemmat kun varoittaa, hyväähän ne tarkoittaa.
Mutt' ei ohjeet nuorille ole niin kuin muorille.
Antaa vaan pakastaa, sydämeni rakastaa.
Joo, ja huopikkaat hällekin voin lahjoittaa.

∴: Huopikkaat, huopikkaat, äiti koettaa piilottaa.
Sama se, löydän ne. Terve vaan, mua ootetaan. ∴:

Känkkäränkkä

Olipa kerran pieni paha noita
Känkkäränkkä nimeltään
se huvittelee syömällä rusinoita ja
iskemällä kepillään.
Se on niin pieni, että aikuiset ei
pysty sitä näkemään,
mutta lasten luokse se mielellänsä
tulee kyläilemään.

Jos Känkkäränkkä tulee iltaisin ei lapset pysty nukkumaan,
koska Nukku-Matti pelkää Känkkäränkkää ihan tosissaan.
Kun Känkkäränkkä tulee ruokapöytään, se mussuttaa rusinoitaan,
ja ruuan se saa lasten suussa pahalta maistumaan.

Kyllä kylässä voit käydä Känkkäränkkä,
kun on Känkkäränkkä-päivä,
onhan se kiva, että lapsilla on oma vänkkäräsäärinen noita.
Mutta älä tule liian usein Känkkäränkkä, tule vain kerran viikossa,
kun sä pistät kaiken ihan länkkä-lönkkä, niin äiti syyttää ipanoita

Kun aamulla täytyis tarhaan lähteä, niin lapsia kiukuttaa,
koska Känkkäränkkä neuvoo vääriin jalkoihin kenkiä laittamaan.
Ja Känkkäränkkä yllyttää lapset toisten leluja rikkomaan.
ja iloisesti naputtelee kepillään, kun saa lapset tappelemaan.

Kyllä kylässä voit käydä Känkkäränkkä...

Ja kaiken takana onkin vain pieni paha noita.

Heili Karjalasta

Kauas maailmaan läksin kulkemaan,
kuljin iloisna ja huoletonna vaan.
Jouduin Karjalaan, kuinkas sattuikaan,
lemmenpiston sydämeeni sain!

∴ Hei, Karjalasta heilin minä löysin,
löysin heilin niin pienen, herrttaisen.
Hän kohta minut satoi lemmentöysin,
satoi hurmahan iäisehen!
Tunne outo rinnassani on kuin paino povellani
ja kuitenkin niin onnellinen oon!
Hei, Karjalasta heilin minä löysin,
vaivuin hurmahan iäisehen! ∴

Vaan en saanutkaan tuonne onnelaan
jäädä – täytyi jälleen rientää kauas pois.
Mutta rinnassain, yks' on aatos vain:
jospa Karjalaan taas päästä vois”

∴ Hei, Karjalasta... ∴

Jä mä tiedän sen, immyt armainen
oottaa siellä Karjalan mailla ystävää,
jok' ei konsanaan luovu aarteestaan,
vaan sen sydämässän säilyttää!

∴ Hei, Karjalasta... ∴

Päivänsäde ja menninkäinen

Aurinko kun päätti retken, siskoistaan jäi jälkeen hetken päivänsäde viimeinen.

Hämärä jo metsään hiipi, päivänsäde kultasiipi juuri aikoi lentää eestä sen, kun menninkäisen pienen näki vastaan tulevan; se juuri oli noussut luolastaan.

Kas, menninkäinen ennen päivän laskua ei voi milloinkaan olla päällä maan.

Katselivat toisiansa – menninkäinen rinnassansa tunsu kummaa leiskuntaa.

Sanoi: ”Poltat silmiäni, mutt’ en ole eläissäni nähnyt mitään yhtä ihanaa!

Ei haittaa vaikka loisteesi mun sokeaksi saa – on pimeässä hyvä asustaa.

Käy kanssani, niin kotiluolaan näytän sulle tien – ja sinut armaakseni vien!”

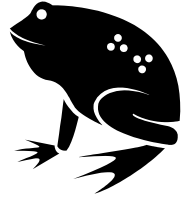
Säde vastas: ”Peikko-kulta, pimeys vie hengen multa, enkä toivo kuolemaa.

Pois mun täytyy heti mennä, ellen kohta valoon lennä, niin en hetkeäkään elää saa.”

Niin lähti kaunis päivänsäde, mutta vieläkin, kun menninkäinen öisin tallustaa, hän miettii, miksi toinen täällä valon lapsi on, ja toinen yötä rakastaa.

Saku Sammakko

Saku Sammakko kosiomatkallaan, a-haa, a-haa,
Saku Sammakko kosiomatkallaan, a-haa, a-haa,
Saku Sammakko kosiomatkallaan hän lauleli kauniita laulujaan,
a-haa, a-haa, a-haa.

Hän Hillevi Hiiren tavatessaan...
pyysi mukanaan tulemaan pappilaan...

Mikset kultasein kosinut aikanaan...
minut Matias Myyrälle naitetaan...

Sulle Matias sovi ei ollenkaan...
on multaakin hänellä varpaissaan...

Mutta Hillevi Hiirestä huomataan...
että nainen on nainen aina vaan...

Häitä Hillevi Hiiren soitetaan...
mutta Hepokatti-Heikki on sulhasenaan...

Ei kelvannut Saku ei Matiaskaan...
sillä Heikkiä soitteli viuluun...

Saku Sammakko ei enää
huomaakaan...
että multaa on myyrällä
varpaissaan...

Itkuun vääntyy neidon suu, nyt hän vasta kimmastuu,
 Peten leukaan täryyttää suoran oikean.
 Untenmailla otsa hiess' siinä uinuu pikkumies,
 Iso-Pat nyt huomaa vaaran häntä uhkaavan,
 ehdi ei hän aseeseen tarttua, kun uudelleen
 vanhanpiian nyrkki puhuu – vaikka tuhanteen
 tuomari nyt laskea lukujaan kai sais,
 ennen kuin Pat siitä virkoais.

Ihme ja kumma

Auringossa aina varjo seuraa kulkijaa.
 Kun päivä painuu pilveen niin varjo katoaa.
 Maailmassa monta on ihmeellistä asiaa,
 se hämmästyttää kummastuttaa pientä kulkijaa.

Siilillä on piikit, linnulla on höyhenet
 pupulla ja oravalla turkit pehmoiset.
 Maailmassa ...

Muurahaiset aina rakentaa ja rakentaa,
 vaan eivätkö ne koskaan valmihiksi saa.
 Maailmassa ...

Matkamies käy rantaan lammen vettä juodakseen,
 niin peilikuva katsoo alta tyynen veen.
 Maailmassa ...

Mitenkähän lumpeet kelluu veden pinnalla,
 ja yhtä kevyt korento on niiden rinnalla.
 Maailmassa ...

Kalat asuu vedessä ja kuu ja tähdet taivaalla,
 mut lapset voivat purjehtia unilaivalla.
 Maailmassa ...

Hepokatti

Oli hepokatti maantiellä poikittain, jala-jalla-jala-jala-vei,
 ja se kaiveli haravalla hampaitaan, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei, jala-vei, jala-jalla-jala-jala-vei,
 Ja se kaiveli haravalla hampaitaan, jala-jalla-jala-jala-vei.

Kuului aitasta kananpojan aivastus, jala-jalla-jala-jala-vei,
 oli raukalla lapsihalvaus, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Siellä seinällä soitteli suolainen silli, jala-jalla-jala-jala-vei,
 oli apunansa sillä yks' värillinen pilli, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Kirppu tanssasi tangoa lattialla, jala-jalla-jala-jala-vei,
 ja lude oli katkera sängyn alla, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Kissa lauloi sooloa orrella, jala-jalla-jala-jala-vei,
 ja hiiri löi tahtia korrella, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Hento lehmä se istui vintissä, jala-jalla-jala-jala-vei,
 ja härkä oli synkkänä pirtissä, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Talo heitteli voltta ilmassa, jala-jalla-jala-jala-vei,
 ja sekös vasta nauratti lammasta, jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

Mutta juhla se tuli yhä hurjemmaks', jala-jalla-jala-jala-vei,
 muuttui lattia katoks', katto lattiamatoks', jala-jalla-jala-jala-vei.
 Jala-vei...

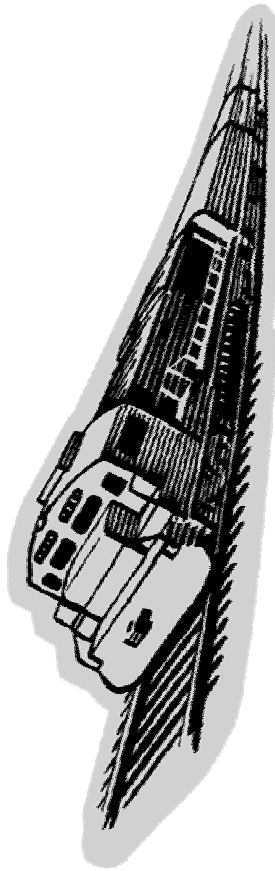
Meksikon pikajuna

Pikajuna Meksikon halki kiittää yö jo on,
valokeilat lakaisevat rataa kiiltävää.
Haukku kuuluu kojootin, häipyä meluun veturin,
Sierra Madren takaa kuu kuin juusto möllöttää.
Ensiluokan vaunussa uninen on tunnelma,
matkustajat – miehet, naiset – kaikki torkkuvat.
Silloin vauhti hiljenee ja melkein pysähtyy,
missä lienee pysähdyksen syy?

Jarrut pyöriin kirskahtaa, vaunun ovi aukeaa,
sisään syöksyy kaksi miestä mustanpuhuvaa:
Pikku-Pete, Iso-Pat, gangstereita molemmat,
kumpainenkin suurta reikärautaa heiluttaa.
"Kädet ylös, Gentlemen!" huutaa käskyn terävän,
Iso-Pat ja pari kertaa kattoon laukaisee.
"Viisainta, kun jokainen nyt lompsan aukaisee,
kuula sille, joka kenkkuilee."

Vastustaa ei kukaan voi, Pikku-Pete vartioi,
Iso-Pat kun evakuoi sormin tottunein,
sormukset ja kukkarot, medaljongit, lompakot,
matkalaukut rosvo myöskin tutkii yksintein.
Mitään uhreille ei jää, saalis toiveet ylittää.
Pikku-Pete hohottelee kohti kurkkuaan:
"Miehet lyödään tainnoksiin, mutt' naiset viedään pois,
lempimättä en nyt olla vois."

Jymisevä nauru soi, Iso-Pat nyt aprikoi
kumppaninsa sanoja ja kohta naurahtaa:
"Okay, niinpä tehdäänkin, saamme kelpo haaremin,
viedään likat piiloluolaan Sierra Madren taa."
Silloin vaunun loukosta, herrasmiesten joukosta,
hidalgo nyt esiin astuu, sanoo: "Señores,
meille tehkää mitä vain mutt' naiset säästäkää,
muuten teistä kehno muisto jää."

Seuraa hetken hiljaisuus, ehdotus on outo, uus.
Haa, nyt naisten parvessakin syntyy kohinaa.
Vanhapiika muuan, kas, viisikymmenvuotias
vaatii puheenvuoroa ja heti sen myös saa.
Silmät vihaa leimuten, tasajalkaa hyppien
hidalgolle kiukkuaan hän ryhtyy purkamaan:
"Mitäs herra suutaan soittelee ja hääräilee,
me tehdään niin kuin rosvot määräilee."

Vanhapiika hypähtää, Patin kaulaan siihen jää,
vaikka iso rosvo koittaa häätää häntä pois.
Nainen lemmentuokkua, muiskuissaan on ripeä,
eikä Patin vastustelu estää niitä vois.
Hohottelee Peten suu, kaveri kun hermostuu,
vanhanpiian kuiskiessa: "Darling, I love you."
Matkustajat tuijottavat silmät selällään,
kuinka kaikki oikein päättyykään.

Kauhuissaan on Iso-Pat, ikäneidon suudelmia
tulisia ovat, niistä hehkuu lemmentuokkua.
Kiljuu rosvo: "Kulkaas Miss, minä olen naimisiss'
ja on neljä lastakin, en ole vapaa mies.
Kaverini kihlatkaa, siitä kelpo miehen saa."
Puhe tämä Pikku-Peten posket kalventaa,
junavaunun ovesta hän säntää pakoon, jees,
muttei pääse metriäkään ees.

Ikäneito hyljännyt, äskeisen on yljännyt,
pikkuruista Peteä hän haluaa, suutelee.
Vapauden takaisin, Iso-Pat saa tiettenkin,
vuorostansa apua jo Pete huutelee.
Vannoo, että myöskin hän, naimiskaupan pätevän
solmi ja on lapsiakin vissiin seitsemän.
Ehkäpä on kahdeksankin, laskutaidollaan
kun ei Pete pysty loistamaan.